

fert et Grundlag man endnu bevæger sig. Teorien er endnu langt fra at være færdig, end mindre Praksis, hvorved Teorien prøves.

For at sikre baade det teoretiske og det praktiske Fremskridt trænges der til et systematisk, internationalt Samarbejde imellem sagkyndige saa vel paa Lægevidenskabens som paa Sundhedspolitikets og Administrationens Omraader. Et saadant Samarbejde synes kun muligt gennem en Række af internationale Konferencer, af hvilke hver følgende bygger videre paa den foregaaendes Resultater. Disse maa føres ud i Livet og ad Erfaringens Vej prøves imellem de paa hinanden følgende Konferencer. Saaledes fæstnes snarest lidt efter lidt de Regler, som man kan vente, at efterhaanden flere og flere Stater ville følge; og saaledes dannes lige som et Staternes Forbund med det fælles Maaal for Dje: at bekæmpe Koleraen.

Den sikreste Vej, man her synes at kunne gaa, er den samme, som Staterne i den sidste Menneftaalder atter og atter — altid med Held — have valgt, naar det gjaldt at løse en fælles Opgave. De have sendt delegerede til en Konference for at faa vedtaget en Konvention om at danne en Union og at oprette et Bureau som Staternes fælles Organ og Forbindelsesled. Saaledes opstod Verdenspost- og Telegrafforeningerne, — Statsunionerne for Vægt og Maaal, — til Beskyttelse af industriel, literær og kunstnerisk Ejendom, — om Gradmaalingen, — til Undertrykkelse af den afrikanske Slavehandel, — om Udgivelsen af Toldtarifferne — og om Varetransporten paa Jærnbannerne, — altsaa Statsforeninger med de forskelligste materielle eller moralske Formaal (jfr. en Afhandling i „Nationaløkonomisk Tidsskrift“ 1892, S. 574—590). En aandrigh Forfatter, som har givet en historisk Udvikling af de for disse Verdensforeninger oprettede Bureauer (G. Moynier: Les Bureaux internationaux des unions universelles. Genève et Paris 1892) udtaler i Slutningen af sit Skrift om disse: „Den forvirrede Masse af sociale Spørgsmaal,

hvoraf disse „[Bureauer]“ opstaa, forekommer mig at ligne disse Stjernetaager, hvori Himmelhvelvingens Verdener danne sig lidt efter lidt. Nogle Bureauer have allerede udskilt sig fra den kaotiske Masse, og jeg har en Forudsøelse af, at mange andre ville komme til Synet lidt efter lidt.“ Som et saadant tænker Moynier (j. T. Præsident for „Institut du droit international“) sig ogsaa det, der bragtes i Forslag 1874 i Wien af en international Sundhedskommission. Denne var kun midlertidig, men den foreslog Oprettelsen af en vedvarende, der skulde have det Formaal at studere de smitsomme Sygdomme, især Koleraen (se det nævnte Skrift S. 154).

Nu ses det vel, at Forfatterne af det østerrigst-ungariske Program (i Slutningen af Punkt 1) vil bort fra „den internationale Kommission, som adskillige Sundhedskonferencer have ønsket“; men hvad man vil sætte i Stedet derfor, synes dels mindre tilfredsstillende, dels ikke at være udelukket ved Virkeliggørelsen af de tidligere Sundhedskonferencers Duster. Og det ses ogsaa af Præsiden, at der hist og her blandt Lægerne er en vis Tilbøjelighed til at ville protestere „imod hin Retning, som ved Love vil smede Videnskaben i Vænter, og som vil virke hygieinisk ved Politiforholdsregler i Stedet for at virke gennem Folkeoplysningen“ (som det udtryktes i den i Berlin udkommende „Apotheker-Zeitung“ af 1ste Marts d. A., Nr. 17, S. 102).

Men saa meget mere Grund er der til at anbefale en Vej, ad hvilken det paa saa mange andre Omraader har vist sig muligt at forlige Teori med Praksis, Videnskab med Lovgivning, og ad hvilken det derfor sandsynligvis ogsaa vil lykkes at forlige den medicinske Sagkyndigheds Krav med Sundhedslovgivningens eller Sundhedspolitikets administrative Krav.

Ledet af denne Betragtning har Udvalgets Formand ønsket føjet til denne Betænkning et fra Ulandet modtaget Udkast til en Konvention om en inter-